

El meu equipatge

Un bon dia, tot parlant d'una persona que ha fet una forta i radical opció per la contemplació del Crist en la pregària, ha sorgit ocasionalment una frase que, jo crec, dóna bona prova del que pot significar l'abandó del cristià en mans de Déu, la pobresa del qui viu refiat únicament i exclusiva, de la providència amorosa del Pare.

«He d'arribar a aconseguir que tot allò que em farà falta, em càpiga en una petita motxilla».

Equipatge ben lleuger, una motxilla, per anar pel món. Segur que deu permetre molta dedicació als germans, lluny de les angúnies dels negocis, de les presses per assolir «una bona posició», del poc temps que ens queda un cop hem acudit a tot, menys a Déu.

Amb un equipatge com aquest, no hauríem de patir pels lladres, ni per la por de perdre'l; així, quan el Senyor ens cridés lluny de la llar, no ens costaria tan donar el pas definitiu. El pas de la pobresa.

Però tot sovint no és aquest el nostre equipatge de cristians. Almenys no és el meu propi equipatge. I em dol veure que vaig carregada amb mil coses que m'allunyen acusadorament de la pobresa de Jesús, viatger pels camins, fuster a casa seva, solitari a la Creu. I em dol.

El meu bagatge és feixuc i gran. Ni cent motxilles foren capaces per contenir-lo. Ho vull portar tot, ho vull tenir tot, àdhuc allò que em fa mal, però que és meu.

En primer lloc, aquelles coses materials, físiques i palpables que vaig carretejant... tot amagant-les sota el rètol de «necessàries»:

Em fa falta un vestit. No tinc sabates per posar-me... quan de veritat, hi han molts vestits a mig portar, moltes sabates per acabar d'espalllar, arraconades a l'armari, per «donar-les» perquè les aprofiti un altre. (Aquestes almoines, quina vergonya!)

Cal estalviar els diners també. Quan algun cop venço la temptació de comprar unes altres sabates, cal estalviar els diners. Cal tenir la inevitable llibreta d'estalvi, que ens acredita com a persones de seny, i mirar que les xifres augmentin. Els diners, quan més segurs, millor. I vigilar de fugir o dissimular davant qualsevol necessitat aliena, no sigui que ens els demanin...

I encara no he acabat pas. Agafaria també, quatre cosetes més. Aquelles cartes, aquella cadira tan còmoda, aquells llibres tan interessants, aquella ploma esti-

logràfica (no ocupa massa lloc), aquell diploma d'estudis, aquelles arracades, aquelles galetes (per si tinc gana), aquelles fotografies...

I tants i tants d'aquests «aquells» imprescindiblement necessaris, que «necessàriament» em lliguen.

Però tot i això, no és aquesta la part més gran del meu equipatge.

Hi ha tot un espai invisible, curull de inmaterialitats que m'aferran amb més força, a la vida. És a dir, a la meva vida.

Perquè si de sabates noves en tinc dos parells, he sentit vint vegades el desig de comprar-les. Desig de posseir sense necessitat.

Perquè si de llibretes d'estalvi en tinc una, he sentit infinitat de cops la preocupació pels diners, pel sou, pel «conveni».

Perquè si agafaria moltes d'«aquelles imprescindibles coses», en cap moment estaria disposada a renunciar ni a un sol dels meus records, ni als meus desenganys, ni a les meves decepcions (que constitueixen la part de l'equipatge que m'endureix), com no renuncio tampoc a les il·lusions, a les esperes, a escriure, a somniar; ni renuncio, malgrat tot, a les meves rancúnies amorosides per l'oblit, ni al meu orgull, ni a la meva suficiència, ni a aquestes crítiques que se m'escapen, ni a dubtar, ni a judicar...

No és, ja ho veieu, un equipatge per un cristià. No hi resta a penes lloc per trobar Jesús en la pregària, per contemplar Déu amb gratuïtat, per comprendre la Salvació de Jesús en funció de l'amor als germans, que queden desatesos. És un equipatge que no em permet la llibertat, perquè no hi ha res que ens faci més esclaus que els nostres propis sentiments, i les nostres pròpies pertenenances.

Però malgrat tot, Déu em dóna la gràcia de sentir-me salvada. Em sento estimada i coneguda pel Pare.

I quan en alguna ocasió he tingut el Cos de Crist a les meves mans, tot contemplant el miracle de la seva presència en el Pa i en el Vi, he pensat també en un altre miracle. El de l'amor immens del Senyor, que tot coneixent-me m'estima, i tot estimant-me es fa Cos i Sang per poder estar amb mi. És contemplar també la meva indignitat vençuda pel seu Amor.

I encara hi ha qui qüestiona si n'hi ha de miracles!
ANNA

LAMPISTERIA I ELECTRICITAT

Isidre Casals

Exposició i venda de tota classe d'aparells electrodomèstics

Neveres - Rentadores - Cuines

Objectes de regal - Llistes de boda

El Rieral - Telèfon 844 81 35

SANTA EULÀLIA DE RONÇANA

Restaurant

La Vall

Luxosos salons per a Bateigs

Primeres Comunions

Casaments i Banquets

Fàcil aparcament

Obert tot l'any

Espaiós parc infantil

Km. 3,500 de la carretera de

Caldes a Granollers - Tel. 844 82 58

SANTA EULÀLIA DE RONÇANA